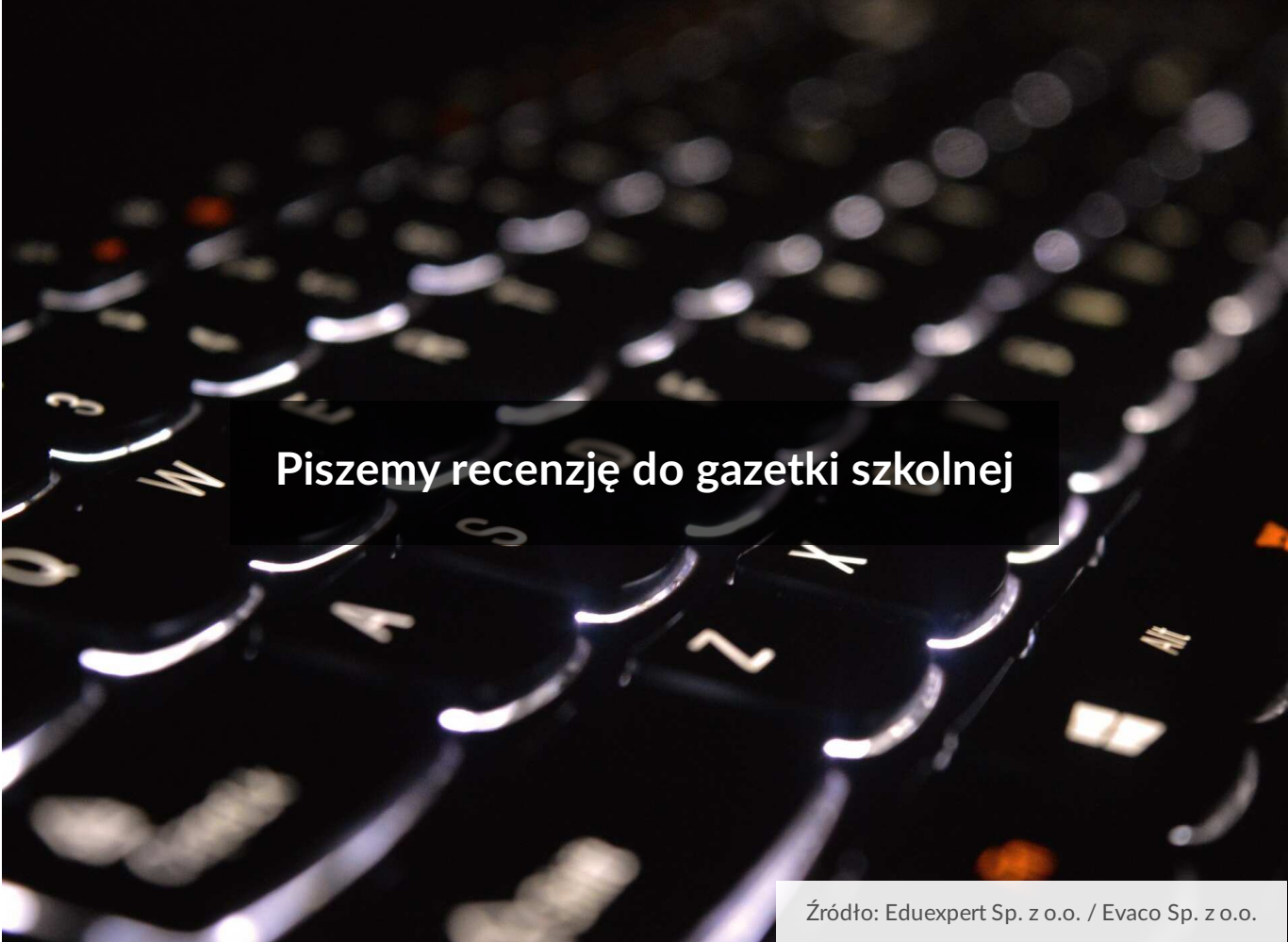

Piszemy recenzję do gazetki szkolnej

Piszemy recenzję do gazetki szkolnej

Źródło: Eduexpert Sp. z o.o. / Evaco Sp. z o.o.

Wstęp

Wiesz już doskonale, że:

Informacja – jest tym, co powiedziano lub napisano o kimś lub o czymś;

Opinia – jest przekonaniem o czymś, poglądem na jakąś sprawę.

Teksty dziennikarzy obfitują zarówno w informacje jak i opinie.

Własne zdanie autora, jest szczególnie ważne w recenzji – czyli w omówieniu i ocenie dzieła literackiego, spektaklu teatralnego, filmu, koncertu itp.

Recenzja składa się z:

- części informacyjnej
- części analityczno-krytycznej
- części oceniającej

Źródło: Eduexpert Sp. z o.o. / Evaco Sp. z o.o.

Nauczysz się

- skonstruujesz schemat kompozycyjny recenzji;
- zgromadzisz i zastosujesz słownictwo oceniające dzieło literackie i filmowe;
- dokonasz analizy problematyki filmu lub dzieła literackiego;
- stworzysz recenzję dzieła sztuki i wydarzenia kulturalnego.

Cele edukacyjne zgodne z etapem kształcenia

Po zapoznaniu się z e-materiałem uczeń:

1. kształci umiejętności słuchania i czytania na poziomie informacyjnym;
2. poznaje cechy recenzji;
3. analizuje recenzję znanego filmu;
4. wzbogaca słownictwo i rozwija umiejętność wypowiadania się w mowie i piśmie, formułowania i wyrażania własnych opinii na temat utworu filmowego z zachowaniem właściwego stylu języka.

PISZEMY RECENZJĘ DO GAZETKI SZKOLNEJ – *audiobook*

Rozdziały:

1. Ostatnio oglądałem...
2. Zachęciłem Cię?
3. Elementy recenzji

Notatka dla prowadzącego

Wskazówka

Podczas słuchania i czytania tekstów audiobooka zwróć uwagę na to, jakie elementy zawierają recenzje przedstawione w nagraniach oraz jak autorzy oceniają analizowane dzieła i wydarzenia.

Audiobook można wysłuchać pod adresem: <https://zpe.gov.pl/b/PHovcdN7Z>

Piszemy recenzję do gazetki szkolnej

Rozdział 1

Ostatnio oglądałem...

W nagraniu zostaną zaprezentowane fragmenty dwóch recenzji.

Tekst pierwszy jest recenzją filmu „Wiedźmin” z 2001 roku, napisaną przez recenzenta Marka Kamińskiego na stronie internetowej www.filmweb.pl.

Tekst drugi jest recenzją spektaklu „Zemsta” przygotowaną przez Magdalenę Dorotę Grzybowską zamieszczoną na stronie internetowej www.plasterlodzki.pl.

1. Recenzja filmu „Wiedźmin”

Kiedy pod koniec lat 80. w „Fantastyce” Andrzej Sapkowski opublikował pierwsze opowiadanie, którego bohaterem był Wiedźmin nie przypuszczał, że kilka lat później Geralt z Rivii, zwany Białym Wilkiem stanie się jednym z najpopularniejszych bohaterów literackich nie tylko w Polsce, ale również poza jej granicami [...]. Decyzja o przeniesieniu przygód Geralta na duży ekran nie zaskoczyła właściwie nikogo. „Wiedźmin” cieszył się ogromną popularnością w kraju i zagranicą, zatem film opowiadający o Białym Wilku teoretycznie był skazany na sukces. Niestety, obraz Brodzkiego [...] to film nielogiczny, źle zmontowany i swoją jakością daleko odbiegający od poziomu do jakiego przyzwyczaił nas w swoich opowiadaniach Andrzej Sapkowski.

Fabula „Wiedźmina” to kompilacja wątków z kilku różnych opowiadań, m.in.: „Mniejszego zła”, „Kwestii ceny”, „Granicy możliwości”, a motywem spinającym je w jedną całość jest historia Geralta i Ciri [...].

Oglądając „Wiedźmina”, miałem cały czas wrażenie, jakby jego twórcy wybrali kilkadziesiąt scen z materiału, który nakręcono na potrzeby serialu i zmontowali z tego film kinowy tylko po to, żeby z naszych kieszeni wyciągnąć jeszcze parę złotych. Poszczególni bohaterowie opowieści pojawiają się niejednokrotnie, jak spod ziemi [...].

Podobnie bez sensu są zestawione ze sobą poszczególne historie.

[...] Na pochwały nie zasługuje również scenariusz obrazu [...]. Pomijam tu już fakt, iż fabuła filmu nie trzyma się wiernie opowiadań Sapkowskiego, co może razić najbardziej zagorzałych fanów Geralta, ale wielokrotnie dialogi bohaterów stoją na niskim, żeby nie powiedzieć żenującym poziomie.

[...] Oglądanie Wiedźmina utrudnia dodatkowo fatalny montaż [...].

[...] kwestie niektórych bohaterów są poucinane w połowie, co sprawia, że i tak zagmatwana i niejasna fabuła staje się jeszcze bardziej skomplikowana. Denerwujące jest również kończenie niektórych scen, których wykonanie przywodziło mi na myśl wenezuelskie seriale.

Pisząc o „Wiedźminie”, nie sposób pominąć efektów specjalnych, które, choćby z racji gatunku, [...] odgrywają ważną rolę. Niestety nie ma ich zbyt wiele, ale z drugiej strony może to i dobrze, bowiem ich wykonanie, wbrew zapowiedziom twórców, daleko odbiega od światowych standardów. Potwory, z którymi walczy Geralt, w większości wyglądają na zrobione z plastiku, a monstrum na bagnach przypomina najeżony kolcami worek.

Na pochwałę zasługują natomiast występujący w „Wiedźminie” aktorzy. Michał Żebrowski, który do tej pory kojarzył się z honorowym Skrzetuskim albo fircykowatym Tadeuszem, doskonale przeistoczył się w brutalnego wiedźmina. Grany przez niego Geralt jest wiarygodny, naturalny, a przede wszystkim wierny książkowemu wizerunkowi postaci [...]. Zamachowski rolę Jaskra po raz kolejny udowadnia, że jest jednym z najlepszych aktorów w kraju [...].

„Wiedźmin” niestety nie jest dobrym filmem [...]. W tym obrazie zawodzi praktycznie wszystko poza aktorstwem, nawet muzyka autorstwa Grzegorza Ciechowskiego jest bardzo przeciętna [...] to po prostu kompilacja luźnych, nie zawsze powiązanych ze sobą logicznie scen. Pozostaje jedynie mieć nadzieję, że serial telewizyjny będzie lepszy od filmu kinowego, bo jeżeli nie to dojdę do wniosku, iż twórczości Sapkowskiego nie można przenieść do żadnego innego medium poza literaturą [...].

2. Fragment recenzji spektaklu „Zemsta”.

„Zemsta” w reżyserii Mariusza Pilawskiego przekonuje widza, że klasyczna literatura wcale nie jest formą skostniałą. Dobra gra aktorska, w szczególności charyzmatycznie zaprezentowana przez Witolda Łuczyńskiego rola Papkina, przekształca tę zdawało by się lamusową komedię w sztukę „żywą”, pełną wyrazistego humoru i dynamiki.

Treści najślawniejszego dzieła Fredry nikomu przypominać nie trzeba. Wspomnieć jedynie warto, że zobrazony w niej konflikt Cześnika Raptusiewicza z Rejentem Milczkiem oparty jest na kanwie autentycznych porachunków dwóch Panów, o których żywo dyskutowała polska szlachta w XVIII stuleciu.

Reżyser zdecydował się poprzedzić sztukę wstępem nawiązującym do idei teatru objazdowego Tespisa. Przedstawia w nim trupę teatralną, która wciela się w role bohaterów „Zemsty”. Wstęp zachęca widza do wejścia w świat sztuki i teatru. Przede

wszystkim jednak wytwarza istotne metaznaczenie – teatru wędrującego przez „czas”, szukającego dla siebie miejsca, żyjącego dla widza i dzięki niemu.

Ciekawym i dobrze przeprowadzonym zabiegiem formalnym jest metamorfoza kostiumów, służąca stopniowemu wprowadzaniu odbiorcy w czas akcji (koloryt epoki romantyzmu). W trakcie spektaklu, aktorzy odziani w stroje powszednie, ubierani są w kolejne elementy historycznych kostiumów i rekwizyty. Następuje symboliczne przeistoczenie współczesnego aktora w postać z XVIII wieku. Zabieg ten w prosty, ale pomysłowy sposób obrazuje ponadczasowość dzieła Fredry i zaznajamia widza z językiem teatru.

Uroku komedii dodaje też kameralna przestrzeń sceny Teatru Małego. Zerwanie z klasycznym podziałem na scenę i widownię, szczególnie spodoba się młodym widzom, którzy momentami wręcz otoczeni aktorami i rozgrywanymi dookoła scenami, poczuwają się w centrum wydarzeń, jako ich uczestnicy.

Rozdział 2

Zachęciłem cię?

Nagranie zawiera cztery krótkie recenzje stworzone przez uczniów.

Przedstawienie było bardzo interesujące. Aktorzy grali świetnie. Zdecydowanie podobały mi się dekoracje i efekty dźwiękowe. Nie rozumiałam natomiast, czemu niektóre monologu zostały odśpiewane. Reasumując jednak uważam, że powinniście zobaczyć ten spektakl w Teatrze Miejskim.

Koncert zespołu Keep był rewelacyjny! Muzycy mieli w sobie tyle energii, że widownia szalała. Gitarzysta ma ogromne umiejętności improwizatorskie, jego solówki były genialne. Wokalista wspaniale interpretował nawet stare przeboje. Perkusista to doświadczony artysta i był, jak można się było spodziewać, świetny. Zachęcam do obejrzenia i posłuchania nie tylko wielbicieli zespołu, ale wszystkich, którzy lubią muzykę energetyczną, na wysokim poziomie.

Wystawa nowoczesnych zabawek jest intrygująca i interesująca. Zgromadzono na niej wiele przedmiotów, które prezentują zaawansowane technologie: laserowe pociągi, poruszające się zwierzęta, konsole do gier zespołowych. Każde dziecko i nastolatek będą zadowoleni, kiedy obejrzą tę wystawę w Pałacu Młodzieży.

Rodzice zaciągnęli mnie na nowy film polskiego reżysera. Fabuła może i trzymała w napięciu, ale aktorów nie kojarzyłem i wyjątkowo się nudziłem. Muzyka czasem

wyrywała mnie z letargu, ale dialogi były niezrozumiałe, a tematyka przygnębiająca. Nie polecam.

Rozdział 3

Elementy recenzji.

Tekst zawiera recenzję z wydzielonymi jej elementami.

Część pierwsza

„Harry Potter i Komnata Tajemnic” to druga część serii powieści o Harrym Potterze autorstwa angielskiej pisarki Joanne K. Rowling. Na początku historii główny bohater czeka na rozpoczęcie nowego roku szkolnego, gdy niespodziewanie otrzymuje list informujący o przyjęciu do Hogwartu – Szkoły Magii i Czarodziejstwa. Harry mieszka z wujostwem, ponieważ jego rodzice zostali zgładzeni przez złego czarnoksiężnika Lorda Voldemorta, gdy Harry był jeszcze niemowlęciem. Po spotkaniu z zabójcą jego rodziców pozostała mu blizna na czole w kształcie błyskawicy – efekt nieudanej próby rzucenia na niego śmiertelnego czararu. Mimo przeciwności rozpoczyna szkołę nauki czarów, gdzie poznaje przyjaciół – Rona i Hermionę – z którymi przeżywa wiele przygód.

Powieść „Komnata Tajemnic” rozpoczyna się pojawieniem skrzata Zgredka w domu Dursleyów, który ostrzega Harry’ego przed powrotem do Hogwartu. Po wielu dziwnych zdarzeniach trójce przyjaciół udaje się dotrzeć do szkoły, ale tam zaczynają dziać się jeszcze bardziej niezwykle rzeczy. Po serii niewyjaśnionych mordów dokonanych przez Dziedzica Slytherina, założyciela jednego z domów w Hogwarcie, decydują oni rozwiązać zagadkę Komnaty Tajemnic i zdemaskować potomka okrutnego Salazara. Czy to im się uda?

Część druga

Fabula książki jest tak ciekawa, że kiedy otworzyłem ją po raz pierwszy dosłownie „pochłonałem” ją w jeden dzień. Postacie opisane są bardzo szczegółowo, dzięki czemu możemy je bliżej poznać. „Harry Potter i Komnata Tajemnic” zawiera wiele dialogów wyrażających emocje oraz uczucia bohaterów, co jest niewątpliwie zaletą, bo dzięki temu postacie stają się nam bliższe. Narracja jest w powieści trzecioosobowa. Moim zdaniem jest to świetne rozwiązanie, ponieważ możemy wyobrazić sobie wszystko tak, jakbyśmy stali gdzieś koło postaci i je podpatrywali. Akcja jest wartka i pełna niespodziewanych zwrotów. Język powieści nie jest trudny, dzięki czemu czytelnik nie ma wrażenia sztuczności.

Część trzecia

Sytuacje opisywane w tej książce wzbudzają emocje: bawią, a czasami straszą, a stworzony przez autorkę pełen magii świat przedstawiony jest niezwykle. „Harry Potter i Komnata Tajemnic” to powieść wyjątkowa i uważam, że każdy powinien sięgnąć po tę część przygód młodego czarodzieja.

j.polski_scen18_audiobook_t

Źródło: Eduexpert Sp. z o.o. / Evaco Sp. z o.o., licencja: CC BY 3.0.

Wersja tekstowa z wyróżnieniem pojęć

Polecenie 1

Na które z recenzowanych wydarzeń chciałbyś się wybrać? Dlaczego?

Polecenie 2

Któremu z recenzentów opisywane wydarzenie podobało się najbardziej?

Polecenie 3

Jakie elementy recenzji zawiera każda z wydzielonych części recenzji o *Harrym Potterze*?

Podsumowanie

Recenzje najczęściej publikowane są w gazetach, czasopismach, na stronach internetowych. To omówienia filmu, wystawy, tekstu literackiego, spektaklu teatralnego, audycji radiowej, dzieła sztuki, koncertu. Recenzja łączy w sobie elementy opisu, streszczenia, opowiadania lub charakterystyki.

Przed napisaniem recenzji:

- gromadzimy informacje o dziele;
- ustalamy, kto będzie jej adresatem;
- określamy jej cel, czy recenzja będzie miała charakter informacyjny, czy krytyczny;
- gromadzimy słownictwo wartościujące.

Źródło: Eduexpert Sp. z o.o. / Evaco Sp. z o.o.

PRACA DOMOWA

Praca domowa

Polecenie 4.1

Napisz recenzję filmu lub książki do gazetki szkolnej. Wykorzystaj słownictwo fachowe i oceniające. Skorzystaj z załączonego banku słów.

Bank słów

Opis: fabuła, bohaterowie pierwszo i drugoplanowi, zwrot akcji, zdjęcia, plenery, kostiumy, praca kamery.

Ocena: wspaniały, ekscytujący, banalny, powalający, nudny, oszałamiający, nużący, zaskakujący, rewelacyjny, ograny.

Ćwiczenia

Wskazówka

W przypadku braku możliwości rozwiązywania zadania z klawiatury lub trudności z odczytem przez czytnik ekranu, skorzystaj z innej wersji zadania.

Ćwiczenie 1

Na podstawie nagrania nr 1 zdecyduj czy podane zdania są prawdziwe, czy fałszywe.

	Prawda	Fałsz
<i>Zemsta</i> przedstawia konflikt Cześnika Raptusiewicza z Rejentem Milczkiem.	☐	☐
W nagraniu nr 1 zostały przytoczone recenzje dwóch filmów.	☐	☐
Każda recenzja zawiera informacje, krótką analizę i ocenę recenzowanego dzieła.	☐	☐
Recenzja filmu <i>Wiedźmin</i> stanowi przykład pozytywnej recenzji.	☐	☐

j.polski_scen18_cw1

Źródło: Eduexpert Sp. z o.o. / Evaco Sp. z o.o., licencja: CC BY 3.0.

Inna wersja zadania

Ćwiczenie 3

Źródło: Eduexpert Sp. z o.o. / Evaco Sp. z o.o., licencja: CC BY 3.0.

Inna wersja zadania

Ćwiczenie 5

W każdym pytaniu zaznacz jedną odpowiedź zgodną z treścią nagrań.

1. Autorowi recenzji filmu *Wiedźmin* obraz: .
2. W 4 akapicie recenzji spektaklu *Zemsta* z Nagrania 1 autor: .
3. Dobrze skonstruowana recenzja powinna zawierać: .
4. W pierwszym akapicie recenzji książki *Harry Potter i Komnata Tajemnic* znajduje się: .

opinia

tylko opinie

przedstawia tylko informacje dotyczące fabuły sztuki

ocenia elementy przedstawienia

tylko fakty

nie podobał się

opis fabuły

wydał się za trudny w odbiorze

charakterystyka postaci

podobał się

nie zgadza się z pomysłem reżysera

fakty i opinie

Słowniczek

Anturaż

(franc. *entourage* – otoczenie) otoczenie, środowisko, wystrój

Awangardowy

(fran. *avant garde* – straż przednia) wprowadzający coś nowego w jakiejś dziedzinie

Emploi

(z języka franc. *posada*, stanowisko, zatrudnienie) rodzaj ról grywanych przez aktora, odpowiadających jego predyspozycjom psychicznym lub warunkom fizycznym

Meloman

(gr. *melos* – pieśń) ten, który kocha muzykę, operę

Pop-art

kierunek w sztuce współczesnej polegający na tworzeniu kompozycji z przedmiotów codziennego użytku, naśladowujący styl reklam, komiksów

Sztampowy

(niem. *stampfe* – ubijak), coś przewidywalnego i nieoryginalnego, np. gra aktorska oparta na znanych, powtarzalnych gestach, ruchu itp

Powrót do e-podręcznika

E-podręcznik „Kultura odmienia”

<http://www.epodreczniki.pl/reader/c/142028/v/latest/t/student-canon>

1.2.2.2. Szkolni dziennikarze

<http://www.epodreczniki.pl/reader/c/142028/v/latest/t/student-canon/m/j0000007VPB2v27>